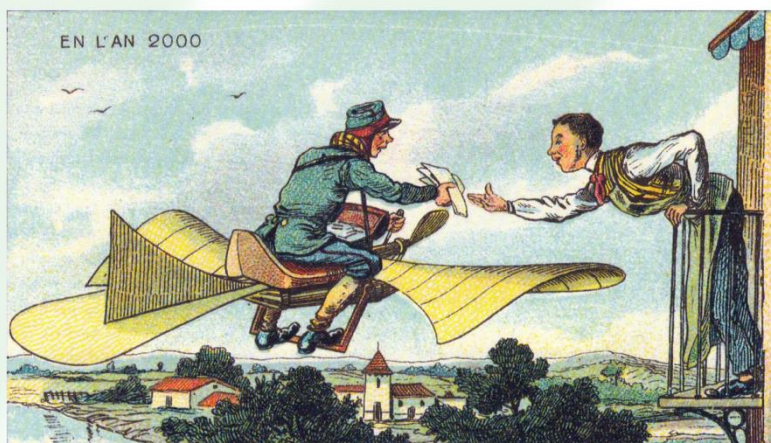

POŠŤÁK NENÍ POJIŠŤOVÁK

**Pošťáci a poštačky
o nepřijatelných pracovních
podmínkách na České poště**

ZELENÁ EDICE

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve **Martinus.sk**

Meno a priezvisko kupujúceho: **Martin Klačko**

E-mail: **sataniq@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese **eknihy@martinus.sk**

POŠŤÁK NENÍ POJIŠŤOVÁK

**Pošťáci a pošťáčky o nepřijatelných
pracovních podmínkách na České poště**

Ed.: Monika Horáková

Copyright

Editorka: Monika Horáková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2016

Vydáno ve spolupráci se Stranou zelených

ISBN:

978-80-7512-642-9 (ePub)

978-80-7512-643-6 (mobipocket)

978-80-7512-644-3 (pdf)

POŠTÁK NENÍ POJIŠŤOVÁK	2
PŘEDMLUVA	5
<i>Deset problémů České pošty, které potvrdili sami poštáči a poštačky (výběr z poštovních svědectví pro ty, kteří nemají čas číst celou knihu)</i>	<i>6</i>
NECHTĚLA JSEM NUTIT KAŽDÉ CHUDÉ BÁBINCE ÚČET	14
O PRODUKTY NENÍ ZÁJEM, KUPUJI SI JE Z OBAVY O VÝPLATU RADĚJI SAMA	15
DORUČOVATELKY CHODÍ DO PRÁCE I O 2,5 HODINY DŘÍVE	16
UŽ JSTE SI PŘI PŘEBÍRÁNÍ DOPISU U DVEŘÍ BYTU ZALOŽILI BANKOVNÍ ÚČET? JEŠTĚ NE?	17
PŘED ZÁKAZNÍKY JSME SE NESMĚLI ANI NAPÍT. TĚŽKÉ BALÍKY MUSELA TAHAT I TĚHOTNÁ KOLEGYNĚ	18
K TLAKU NA PRODEJ POJIŠTĚNÍ PŘIBYL I ROZDOS LETÁKŮ BEZ PŘÍPLATKU	21
DŘÍV JSEM SVOU PRÁCI MILOVAL, DNES UŽ NE.....	22
KOLEGYNĚ SE KVŮLI NÁTĚLU ZHROUTILA	23
MĚL JSEM PĚT ÚČTŮ, PŘÍTELKYNĚ TŘI. ŠIKANU NA POŠTĚ JSEM VYDRŽEL ROK.	24
NA PORADU I V DOBĚ NÁHRADNÍHO VOLNA	27
RODINA A KAMARÁDI MĚ PROKLÍNÁJÍ DODNES ZA TO PŘEMLOUVANÍ „PROSÍM, JEŠTĚ JEDEN ÚČET“	28
NEPRODANÉ LOSY NEJDOU VRÁTIT, KUPUJEME SI JE PAK SAMI	31
POŠTA JAKO „ŠMEJDI LIGHT“?	32
ČTYŘHODINOVÉ PŘESČASY A DOMA PAK JEŠTĚ ZADARMO SKLÁDAT LETÁKY	34
KDYŽ SE VÁM TO NELÍBÍ, ODEJDETE	36
MANAGEMENT POŠTY SE BOJÍ, ŽE SE DÁME DOHROMADY A PŘESTANEME PRODUKTY NABÍZET	37
KOLIK JSTE PRODALA PRODUKTŮ? JAK MŮŽETE NEVĚDĚT? POJĎTE NA HODINOVÝ POHOVOR!	38
KDO SE VZEPŘEL, TOHO PŘESUNULI NA POŠTU DÁL OD JEHO BYDLIŠTĚ	40
POŠTÁČKÁ AUTA BYLA V KATASTROFÁLNÍM STAVU. PŘESČASY JSME MĚLI ZAKÁZÁNO ZAPISOVAT. ...	42
MANAGEMENT JE ZA FLUKTUACI RÁD, KAŽDÝ NOVÝ ZAMĚSTNANEC SI ZALOŽÍ BANKOVNÍ ÚČET ERA	43

PŘEDMLUVA

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

v roce 2016 probíhala několikaměsíční akce s názvem Pošťák není pojišťovák, která upozorňovala na katastrofální pracovní podmínky na České poště. V tomto státním podniku se postupem času stalo nejdůležitější to, aby si banka a pojišťovna prostřednictvím České pošty dostatečně vydělala. Kvalita doručování dopisů a balíků ustoupila do pozadí, o podmínkách pro zaměstnance pošty ani nemluvě. Předkládáme vám (záměrně jen velmi mírně editovaná) svědectví pošťáků a pošťáček. Většinu publikujeme anonymně, nicméně autoři a autorky nám jsou známi. Právě v této době vybírá Česká pošta banku, která jí poskytne své finanční produkty na období 2018–2028. Necht' kniha poslouží jako odstrašující příklad toho, kam až byl státní podnik Česká pošta schopen zajít v roce 2016 a letech předcházejících, a z nějž by se měla poučit nejen nově vybraná banka, ale zejména ministerstvo vnitra a vedení České pošty.

DESET PROBLÉMŮ ČESKÉ POŠTY, KTERÉ POTVRDILI SAMI POŠTÁCI A POŠTAČKY (VÝBĚR Z POŠTOVNÍCH SVĚDECTVÍ PRO TY, KTERÍ NEMAJÍ ČAS ČÍST CELOU KNIHU)

Problém č. 1: Nucený prodej bankovních a jiných produktů

Alfou a omegou všeho je prodej produktů. Těch pošta nabízí desítky. Pracovníci jsou neustále kontrolováni, kolik toho za daný den prodali. Také jsou tajně odposloucháváni, zda každého zákazníka osloví a něco mu nabídnou. Ale i když se zaměstnanci podaří něco prodat, stejně není pochválen. Protože když prodá los, tak je upozorněn na to, že neprodal sportku. Když se mu podaří prodat tiket sportky, zase je poukázáno na to, že neprodal telefonní kartu, vůni do auta, pero či dopisní papír apod. Ale úplně nejdůležitější je z pohledu nadřízených prodej bankovních produktů, různých účtů, kreditek, pojištění atd. Kvůli tomu po zaměstnancích šlapou nejvíce, vyhrožují snížením výplaty, pokud se jim tyto produkty nedaří prodávat. Takže někteří zaměstnanci si opravdu nějaký produkt raději koupí pro sebe, nebo někoho z rodiny, i když to nepotřebují, jen proto, aby měli klid. Někteří pak tento nátlak nedokáží dlouhodobě snášet a raději poštu opustí.

Problém č. 2: Nesplnitelné plány

Zakládat fiktivně účty a jiné produkty jsem odmítala, proto i výhrůžky byly čím dál horší.

Ostatní kolegyně zakládaly účty fiktivně, peníze se z účtů na účet přeposílaly, jen aby byl účet na určitou dobu aktivní. Jenže ani to nestačilo, když už se něco podařilo založit i někomu zvenčí, tak příští plán se opět o něco zvedl. Takže čím jste se víc snažili, tím se plán víc navyšoval, ať už v prodeji zboží nebo produktů.

A když už jsou lidé zahnaní do kouta, navyšují si hypotéky, uzavírají účty na sebe a pak je zase v co nejbližší možné době ruší. Za každý se musí něco zaplatit a něco vložit. Takže i když to ti lidé co nejdřív zruší, tak o nějaké - i když nevelké - peníze stejně přijdou.

Problém č. 3: Založit bankovní účet je pro poštu důležitější než doručit včas dopis

Několikrát mi bylo od lidí řečeno, že si radši dojdou do banky či pojišťovny a od ČP by mnohem víc uvítali spíš zlepšení kvality poštovních služeb, aby nemuseli kolikrát čekat na obyčejný balík i 14 dní. Vše se zachraňovalo prodejem losů a jiného sortimentu, což si z většiny ale každý, včetně mě, musel kupovat sám, aby mu nebylo vyhrožováno finančním postihem a výpovědí. Doslova se

prý nic neděje, pokud se opozdí pošta, ale plán se musí bezpodmínečně splnit. A když se nestíhalo v práci, nutili zaměstnance prodávat i ve svém volném čase. Sousedům, kamarádům apod.

Problém č. 4: Nabízet produkty se musí, i kdyby byla fronta až ven

Po těchto školeních jsem musel na přepážce nabízet produkty aliančních partnerů. Například: „Dobrý den, slyšela jste o tom, že máme právě tzv. Modré dny České pojišťovny?“ Musel jsem to říkat i v případě, že byla plná hala zákazníků čekajících na vyzvednutí balíku či dopisu. Jeden pán mě kdysi označil za „pánské přirození“ a ať dělám, co dělat mám. Jak? Nešlo to! Paní vedoucí mi dala podepsat (musel jsem podepsat) listinu, kde bylo uvedeno, že během následujících tří měsíců splním určité závazky vůči aliančním partnerům. Například 10 osobních účtů, 5 půjček, 4 životní pojištění, 3 stavební spoření atd.

Problém č. 5: Psychické a fyzické vyčerpání z přesčasů a velkých rajónů

Pracovala jsem pro poštu necelé dva roky na pozici motorizovaného doručovatele. Nevladatelný rozsah rajonu a neplacené přesčasové hodiny, které jsme měli zakázané psát do výkazu práce, byly na denním pořádku. Byla jsem pravidelně

svědkyní toho, jak zaměstnanci chodili domů denně po dvanáctihodinových směnách psychicky a fyzicky úplně vyčerpaní.

Problém č. 6: Pošťákem na vlastní nebezpečí

Služební auta jsou v naprosto nepřijatelném stavu, a to dokonce i co se týče brzd některých vozidel. Električka na každém druhém autě funguje také zřejmě podle nálady. Auta jsou samozřejmě bez klimatizace. Při nemožnosti stažení elektrických okének dosahovala teplota uvnitř auta dvojnásobných hodnot ve srovnání s venkovní, takže řidič se často ocital na hranici kolapsu. Ze strany České pošty opět totální nezáměr. Vše zamluveno měsíčním paušálem na ochranné nápoje ve výši cca 40 Kč. To jen dokládá, jakým způsobem se vedení pošty ke svým zaměstnancům chová.

Problém č. 7: Za letáky se ne vždy platí

První dny, ačkoliv jsem měla pracovní dobu od 7 do 15 hodin, jsem se domů dostávala v sedm večer. A samozřejmě po práci ještě doma skládat letáky. Všechno zadarmo. Myslela jsem, že je to pouze zajištěním motorizace a že se to časově srovná. Srovnalo. Alespoň někdy jsem se domů dostala ve čtyři hodiny, ke konci měsíce se mi párkrát povedlo jít z práce skutečně na konci pracovní doby. Věčné připomínky o rozsahu rajonu a přesčasových hodinách, všechno bylo zbytečné.

Problém č. 8: Kdo se ozve, má problém

Čím víc jsem se začala ozývat, tím víc jsem padala v nelibost. Ozývala jsem se častěji a častěji. Ať už se to týkalo vyhrožování kvůli stávce, vyhrožování výpovědí nebo finančním postihem. A bez mého povšimnutí nezůstalo ani nařízení vedoucí o zákazu psaní přesčasů do pracovního výkazu. Tím, že si nenechám jednání ČP líbit, jsem se znelíbila nadobro. Předložili mi dohodu o ukončení pracovního poměru s tím, že když se mi nelíbí, že se chodí z práce pozdě a nemám placené přesčasy, tak můžu skončit ihned.

Problém č. 9: Morálka stranou, banka potřebuje vydělávat

Protože jsem nechtěla zakládat sobě, své rodině a kamarádům účty, kontokorenty, spotřební účty, životní pojistky, nechtěla jsem nutit každé chudé bábince účet, tak jsem se stala pro poštu neužitečná, tak mi zrušili pracovní místo a propustili mě. Samozřejmě bylo moje místo hned po mém odchodu obsazeno někým jiným. O utrpení prožitém s vedením pošty bych mohla vykládat hodiny.

Internetové bankovníctví musíme nabízet i seniorům. „Vždyť si přece můžete vše zařídit po internetu. A kdybyste skončil v nemocnici, rodina vám může spravovat účet přes internet!”

Problém č. 10: Poštáci a poštačky se neorganizují a neprotestují

Management pošty se bojí, že by se pár pošťáků a poštaček dalo dohromady a řekli si, že na sebe nemusí jako ovce nabalovat účty, a nejen to, mohli by se dohodnout, že nebudou nabízet vůbec nic.

Monika Horáková

ZÁKLADNÍM ZLEM NA POŠTÁCH JE DĚLÁNÍ Z PRACOVNÍKŮ POŠT DEALERY NEPOŠTOVNÍCH SLUŽEB

Na poště pracuji už 23 let. S údivem sleduji, jak se zde v uplynulých letech plíživě vyvinul systém, kdy zaměstnanci, přepážky i doručovatelé jsou systematicky přes mzdy a podmíněním v setrvání v práci na poště nuceni shánět bance, pojišťovně a dvěma stavebním spořitelnám klienty. K tomu se ještě přidělal „přílepek“ v podobě prodeje losů, sim karet a roztodivného sortimentu. Co se týká doručovatelů – jsou takto úkolováni i tam, kde je podomní prodej městskými vyhláškami zakázán a jsou tak v schizofrenní situaci. Na jednu stranu – musí „prodat“, aby se splnil „plán“, na druhou stranu jim hrozí v případě udání pokuta (v Praze až 200 tis.).

Základním zlem na poštách je dělání z pracovníků pošt dealery nepoštovních služeb, od nichž se dokonce odvíjí i celý „motivační“ systém. Vedení je jedno, jak si vedeme v poštovních službách, záleží mu paradoxně zejména na těch nepoštovních. Zaměstnanci jsou nyní pod velmi sofistikovaným tlakem nuceni prodávat a nutit zákazníkům to, kvůli čemu na poštu nechodí a neočekávají ani od své poštovní doručovatelky. Na jedné straně jsme v roli státních úředníků Czechpointu, ale zároveň musíme schizofrenně přemýšlet, jestli příchozímu vnutíme los, nebo kreditní kartu. Pošta nás nutí vidět v zákazníkovi „kořist“, kterou je třeba „vytěžit“.

A pojišťovnictví? **Většina zaměstnanců nemá oprávnění ČNB pojistky sjednávat ani je nabízet, což ovšem nebrání tomu, aby tento druh produktů, které zaměstnanci dělat nesmí, neměli také v oněch „osobních plánech“, od kterých se odvíjí vyplácení celé mzdy.** Což je samozřejmě špatně. Neznám člověka, kterého by napadlo dojít si na běžnou poštovní přepážku nebo u poštovního doručovatele pojistit dům, uzavřít životní pojistku nebo probírat alternativy úvěrů a třeba i překlenovacích úvěrů stavebních spořitelen nebo hypoték. Přesto jsou zaměstnanci systémem „osobních plánů“ k tomuto shánění nuceni. Nehledě na to, že pošta nemá „zpětnou vazbu“, tzn., že zaměstnanci nemají pražádný přehled o tom, jestli klient, kterému uzavřeli smlouvu, dostal eventuálně plnění, event. proč nedostal apod. Jsou degradováni pouze na „získatele“ bez hlubší znalosti pojišťovnictví.

Karel Kolbaba

NECHTĚLA JSEM NUTIT KAŽDÉ CHUDÉ BÁBINCE ÚČET

Protože jsem nechtěla zakládat sobě, své rodině a kamarádům účty, kontokorenty, spotřební účty, životní pojistky, nechtěla jsem nutit každé chudé bábince účet, tak jsem se stala pro poštu neužitečná, tak mi zrušili pracovní místo a propustili mě. Samozřejmě bylo moje místo hned po mém odchodu obsazeno někým jiným. O utrpení prožitém s vedením pošty bych mohla vykládat hodiny.

O PRODUKTY NENÍ ZÁJEM, KUPUJI SI JE Z OBAVY O VÝPLATU RADĚJI SAMA

„Mám pracovní dobu od 7:30, ale musím tam být už před 7 hod. kvůli příchodu vedoucí, která nám zadá, co musíme prodat za zboží, jaké produkty musíme v ten den nabízet a jakou kartu operátora musím v daný den nabízet, ale jelikož o ni není sebemenší zájem, tak si je čas od času kupuji sama, abych nedostala mínusovou čárku... Poté dělám svoji běžnou práci, vydávám na přepážce balíky a zároveň pokladní v roli balíčkářky nemám skoro žádnou šanci produkt prodat, tak zkouším štěstí, kde jen to jde. Občas se stane, že někdo přijde a něco chce, ale v daný den produkt nenabízíme, takže ho odmítnu nebo musím čekat, až vyřídím ostatní...

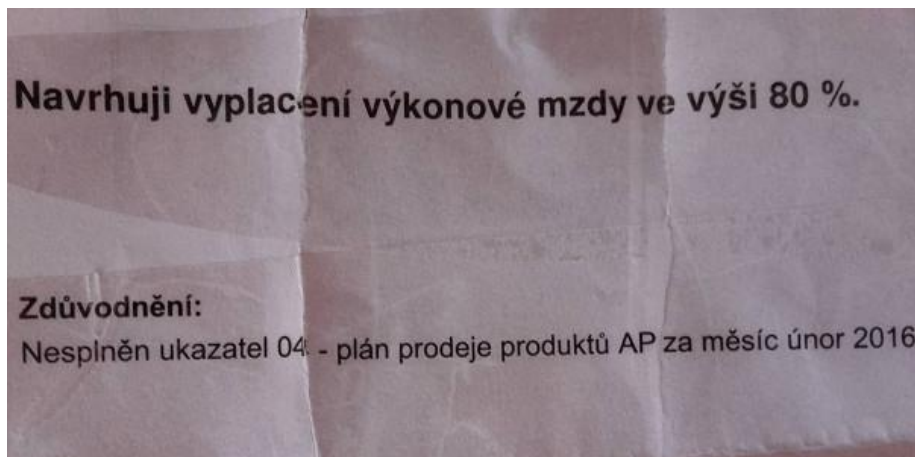
Potom máme hodinovou polední pauzu, kterou trávíme na hodinu trvající poradě s vedením, které nám sděluje, kdo co zvládl a kdo ne. Ti, kteří nezvládají, jsou zasypáni hromadou výhrůžek a kritiky, takže prakticky všichni zaměstnanci pošty. Dřív jsme dostávali jen čárky za splněný plán, teď dostáváme minusové čárky, pokud ho nesplníme, a bývá nám řečeno, že dlužíme poště účet, kartu atp. Za to nám jsou strhávány peníze z platu. Po pauze otevřeme a do večera se usilovnou prací snažíme napravit nedostatky z dopoledne. Večer zavřeme a musíme jít k nástěnce, na které zapíšeme, kolik losů, telefonních karet a dalšího zboží jsme prodali, kolik produktů jsme dnes zvládli zavést... Poté odcházím se strachem o velikost výplaty a strachem o práci domů.“

DORUČOVATELKY CHODÍ DO PRÁCE I O 2,5 HODINY DŘÍVE

Dost lidí na poště se bojí cokoli napsat veřejně. U nás doručovatelky chodí do práce i o dvě a půl hodiny dříve. Nedodrží se povinné přestávky mezi směnami a je toho spousta, na co neustále poukazujeme, a je to horší a horší. Produkty jako např. pojištění: kdo je nesplní, peníze z platu má dole. Kupovala jsem si pak raději sama losy, pohledy, účty pro celou rodinu, pojištění. Nikoho nezajímá, že o produkty nemá nikdo zájem. Poště všechno projde a už moc nevěříme, že bude líp.

UŽ JSTE SI PŘI PŘEBÍRÁNÍ DOPISU U DVEŘÍ BYTU ZALOŽILI BANKOVNÍ ÚČET? JEŠTĚ NE?

Někteří listovní doručovatelé musí udělat měsíčně 1 účet ČSOB, 1 stavební spoření, 1 „penzijko“ a 1 pojistku. Pokud to v tom měsíci nesplní, je jim stržena část výkonové mzdy. Navíc to, co nesplnili, se převádí do dalšího měsíce.

Pokud pošťák či pošťačka v daném měsíci nesplní plán, je jim stržena část výkonové mzdy. Navíc to, co nesplnili, se převádí do dalšího měsíce.

PŘED ZÁKAZNÍKY JSME SE NESMĚLI ANI NAPÍT. TĚŽKÉ BALÍKY MUSELA TAHAT I TĚHOTNÁ KOLEGYNĚ

Na poště jsem pracovala necelý rok. Odněla jsem si odtamtud cenné zkušenosti, ale i smutek nad tím, jak se dá veřejná služba a kdysi prestižní práce degradovat. Největší problém vidím v obrovském nepoměru mezi zodpovědností práce, mírou stresu a (nejen) finančním ohodnocením. Po celou směnu jste osobně zodpovědní za statisíce korun, pokud máte mimo trezor víc než určitou částku a přijde na vás kontrola, můžete se dočkat výrazného zkrácení výplaty nebo taky na minutu letět. Že je při tomto omezení nemožné vyplatit třeba tři důchody za sebou, to nikoho nezajímá.

Jakákoli částka vám na konci směny chybí, ať už je to koruna nebo tisíce, musíte ji doplatit ze svého. Mně se jednou stalo, že jsem kvůli banální chybě přišla skoro o celou výplatu. Záleží samozřejmě na konkrétních nadřazených, ale já se od vedení nedočkala žádné pomoci, jen útrpných obličejů. Pokud vám na kase ale něco přebude, tak všechno musíte vrátit poště (kam ty peníze vlastně jdou, nikdo neví). Kdyby se přišlo na to, že jste si něco nechali, je to taky obrovský průšvih, který může skončit až vyhazovem. Kromě toho chodí náhodné kontroly, které počítají, jestli vám sedí všechny ceny - známky, obálky, simkarty, bloky,

omalovánky a všechny podobné blbosti. Za to všechno byl náš plat kolem 14 000 čistého, několikrát jsem ale po různých strženích dostala asi 12 000 (manka nepočítám).

Nejvíce ke stresu a k redukcím mzdy přispívá samozřejmě tlak na prodej produktů. My měli zhruba každé dva týdny porady, kdy nám bylo neustále emotivně sdělováno, jak jsme na tom v plnění plánu oproti ostatním poštám špatně a jak se musíme víc snažit. Občas k nám zavítala manažerka (přímá nadřízená naší vedoucí) nebo pánové ze smluvních bank a pojišťoven, ti nám pak stáli za zády a poslouchali, jak nabízíme. Při neplnění nerealistických plánů samozřejmě následovaly srážky ze mzdy. Uzavřít jeden účet za měsíc (což bylo samo o sobě těžko splnitelné) ale nestačilo, vždycky byl k tomu aspoň jeden další povinný produkt, většinou pojištění, stavební spoření, kontokorent, půjčka. Když jste uzavřeli účet a nesplnili další povinný produkt, srážku ze mzdy jste dostali stejně. Oficiálně jsme měli nabízet produkty každému zákazníkovi – tedy, i kdyby si přišel jen pro známku na dopis. Jak by se na to zákazníci tvářili třeba v době sociálních dávek, kdy fronta vedla až před poštu a mnozí sprostě nadávali i bez toho, si netroufám odhadnout. V obzvlášť rušných dnech (důchody, dávky, bohužel často obojí naráz) nebylo možné ani odskočit si na záchod nebo se napít, a to po dobu celých více než šesti hodin v kuse strávených u přepážky. Bylo nám řečeno, že pít před zákazníkem nesmíme, v praxi by to znamenalo, že když byli zákazníci u přepážky neustále, nesměli bychom se za celou směnu ani jednou napít. To jsem samozřejmě nedodržovala.

Potom tu bylo tahání balíků, kdy se zákonem daný limit 20 kg pro ženy obešel prostě tím, že si příslušná kolegyně zavolala jinou, ať to zvedne s ní. Většinou byl každý den aspoň jeden balík přes 20 kg a několik v rozmezí 10-20 kg. Záda jsme měly zničená

všechny do jedné. Já i několik kolegyně jsme měly potvrzení od doktora, že nemůžeme zvedat těžké věci, to ale nikoho nezajímalo. Kvůli katastrofálnímu nedostatku lidí šla na balíkovou přepážku kolegyně několikrát i v době, kdy byla těhotná. Mohla bych pokračovat ještě dlouho, ale myslím, že na vytvoření obrázku to stačí.

K TLAKU NA PRODEJ POJIŠTĚNÍ PŘIBYL I ROZDOS LETÁKŮ BEZ PŘÍPLATKU

Má tehdejší partnerka dostala práci jako poštovní doručovatelka. Začala se učit tzv. pochodník (plán tras) a všechny práce klasické poštačky. Práce ji moc bavila. Ráda se vídala s lidmi a postupně znala i víc než jen jejich psa a číslo domu. Byla z práce nadšená, seděla k ní a dávala své práci i lidem víc než jen čas určený pracovní dobou. Po nějaké době přišly tzv. „produkty“ a každotýdenní školení arogantní slečny z Prahy, jak to těm lidem nabízet.

Kdo neplnil, musel podrobně vysvětlovat, co komu nabídl, aby pak analyzovali, jak to těm lidem „vecpat“. Následovalo rozšiřování práce o roznášku desítek kil letáků. Za stejné peníze, příplatek nula. Pamatuji si, jak celé večery řešila tlak, který na ni byl vyvíjen. Denně uvažovala o výpovědi, ale obava z nenalezení další práce a radost z kontaktu s „těma lidičkama“ dlouho vítězila. Od pošty odešla cca po pěti letech.

Jiří Macák

DŘÍV JSEM SVOU PRÁCI MILOVAL, DNES UŽ NE

Seniorům musíme nabízet penzijní pojištění, mladým lidem životní pojištění včetně pojištění pro děti. Pokud se nám nepodaří nikoho sehnat, může nám být stržena pohyblivá složka mzdy – třeba i 4 500 korun. Není divu, že pak někteří z nás nejsou v náladě, což odnášejí zákazníci. Jsme ve stresu, nemáme takřka čas na hlavní práci, cloumají s námi nervy, zda si někdo uzavře pojištění. Někdy je uzavíráme i na členy rodiny.

Někteří zákazníci si přicházejí na poštu zchladit žáhu. Stres je nyní všude. Dřív jsem svou práci miloval, dnes už ne, bojím se ale o ni přijít. Živit se nějak musím. A pak se stane, že jsem protivný. Navíc se bojím, že seknu manko, které samozřejmě musím zaplatit. Zaměstnanci jsou nevrlí i na sebe navzájem, konkurují si v tom, kdo uzavře více pojistek. To není v pořádku.

Dušan K.

KOLEGYNĚ SE KVŮLI NÁTĽAKU ZHROUTILA

Plány jsou nastavené tak vysoko, že je nelze zvládnout. I přes aktivní snahu něco prodat nelze získat potřebné množství či limit. Někdy se stává, že se neprodá nic. Většina starých pošťáků odpočítává čas do důchodu a zbytek čeká, až se naskytne něco lepšího. Díky celému sortimentu produktů pošta dávno ztratila svoji vážnost - svoji tvář. Zažil jsem kolegyni, která se kvůli nátlaku zhroutila.

Některé kolegyně si kupují produkty na sebe (nejvíce sim karty, ale hlavně aby bylo splněno). Potenciální klient je každý. Musí se využít každé příležitosti. Do budoucna nevidím, ale stav se jenom zhoršuje... nebo je snad náhoda, že jsou stále otevřená výběrová řízení na stejné pozice? Je to cyklus, kdy se naberou lidi, vycucají se a potom odejdou. Dlouhodobě neobsazená místa se projeví nejvíce na klientovi, který musí čekat.

MĚL JSEM PĚT ÚČTŮ, PŘÍTELKYNĚ TŘI. ŠIKANU NA POŠTĚ JSEM VYDRŽEL ROK.

Nastoupil jsem v roce 2012 jako pracovník přepážky. Na pohovoru se mě paní vedoucí zeptala, jaká mám očekávání. Řekl jsem, že především zkušenost. Ano, získal jsem zkušenost, na kterou se nedá zapomenout. Jsem komunikativní typ. Byla to práce, která mi časově vyhovovala, ihned jsem ji vzal. Na pohovoru mi bylo sděleno, že je potřeba občas „něco“ založit (účet, pojistku, atd.). Prý se to zvládne. Ano, souhlasil jsem.

Po třech dnech jsem přepážku ovládal sám (!) - musel jsem, protože většina personálu buď dala výpověď, nebo marodila. Asi za dva měsíce to začalo. Paní vedoucí mi povídá: „Přepážku, co se týče poštovních záležitostí, ovládáte dobře, teď by to chtělo zvládat ty produkty aliančních partnerů.“ Chodil jsem na různá školení (ERA, Česká pojišťovna, Sazka, Raiffeisenbank...). Po těchto školeních jsem musel na přepážce nabízet produkty aliančních partnerů. Například: „Dobrý den, slyšela jste o tom, že máme právě tzv. Modré dny České pojišťovny?“ Musel jsem to říkat i v případě, že byla plná hala zákazníků čekajících na vyzvednutí balíku či dopisu. Jeden pán mě kdysi označil za „pánské přirození“ a ať dělám, co dělat mám. Jak? Nešlo to! Paní vedoucí mi dala podepsat (musel jsem podepsat) listinu, kde bylo uvedeno, že během následujících tří měsíců splním určité závazky vůči

aliančním partnerům. Například 10 osobních účtů, 5 půjček, 4 životní pojištění, 3 stavební spoření atd.

Musel jsem si na sebe zakládat minimálně osobní účty - sám jsem jich vlastnil celkem pět. Moje přítelkyně měla tři účty. Po domluvě jsem požádal i své rodiče, aby si založili účet. Vstupní poplatek jsem vždy zaplatil ze svého. Paní školitelka z České pojišťovny a moje paní vedoucí mě jednou pozorovaly, jak nabízím produkty. Věřte, že když vám někdo stojí doslova za zády, tak ze sebe nic moc nevydáte. To bylo obrovské ponížení, jaké jsem do té doby nezažil. Skutečně jsem cítil dech na zádech. Výsledek? Vy se moc nesnažíte, proč nenabízíte, jak se má a patří apod. Odrazilo se to na mé výplatě. Za 3 měsíce jsem udělal max. 4 účty. A to ještě na sebe a na své příbuzné. Je to nereálné. Pojištění se nepovedlo žádné. Pošťák není pojišťovák! Kolegyně si na sebe vzala třeba i půjčku 200 000 Kč, aby byl splněn plán. Půjčka, která přišla na účet, byla ihned odeslána zpět s odůvodněním, že si to dotyčná rozmyslela. Čili pracovnice měla splněno a pošta také. Potěmkinova vesnice hadr.

Prodávat losy, hračky, propisky, knihy, punčocháče. Ano, není problém - pošta umí i neuvěřitelné. Problém byl, že naše pošta neměla známky, obálky, pohledy, podací lístky... Lidé z těchto nedostatků šíleli a nadávali. Neustálé šikanování (v podstatě urážení, že nejsem schopný něco založit) mě vedlo k rozhodnutí ukončit pracovní poměr. Tuto práci jsem vydržel dělat přesně rok. Poučení? Nikdy víc. Zkušenost nejhorší, člověk si nikdy nepřipadal tak moc poníženě. Z jedné strany na mě dupalo vedení, ať zakládám produkty aliančních partnerů, z druhé strany na mě dupali zákazníci, proč někomu nabízím půjčku či životní pojištění. Říká se, že se člověk nezavděčí všem. Ale co je moc, to je moc. To je

ona zkušenost, na kterou nikdy nezapomenu, a jsem rád, že se Strana zelených snaží šířit tyto informace na veřejnost.

NA PORADU I V DOBĚ NÁHRADNÍHO VOLNA

Kvůli dlouhým šichtám, které míváme, máme právo vybírat si zasloužené náhradní volno. Problém je v tom, že se musíme zúčastňovat i porad, které se konají právě v době náhradního volna. Vždy ho někdo má, přesto musíme přijít všichni. Přitom by stačilo, kdyby byly porady uspořádány vždy dvě, vždycky by se zúčastnili lidi ze směny, která zrovna slouží.

RODINA A KAMARÁDI MĚ PROKLÍNÁJÍ DODNES ZA TO PŘEMLOUVANÍ „PROSÍM, JEŠTĚ JEDEN ÚČET“

Jakožto dcera i vnučka dlouholetých pošťáček jsem se vydala stejným směrem. Škola, pak i zaměstnání. Tři roky a musela jsem odejít. Nikdy bych nevěřila, že mě moje první zaměstnání takhle psychicky vyčerpá. Kdyby se nedělo to, co se děje, s velkou radostí bych zůstala dělat pravou poctivou „pošťáčinu“ až do smrti. Ale bohužel.

Byla jsem na dvou poštách. Na velké byl plán větší, na malé menší. Přesně si plány nevybavuji, už je to pár let, co tam nejsem. Ale bylo to min. 1 kus od všeho. Hodně se jelo na Poštovní spořitelnu. Až když jsem končila, začali s Českou pojišťovnou a hodně i Raiffeisenbank. Produkty jsme zakládali hlavně na sebe, celá pošta včetně mě. Rodina a kamarádi mě proklínají dodnes za to přemlouvání: „Prosím, ještě jeden účet“. Jelikož jsem měla v té době na poště jinde ještě příbuznou, tak to byl doma boj, kdo koho ukecá dřív... no děs, ale byl pak alespoň na chvíli klid.

Na větších poštách existují tzv. tajné fondy. Když se rozdělují prémie, dávají se rovnou na jeden účet a z toho se pak platí veškeré poplatky spojené s náklady na založení produktů. Nebo se

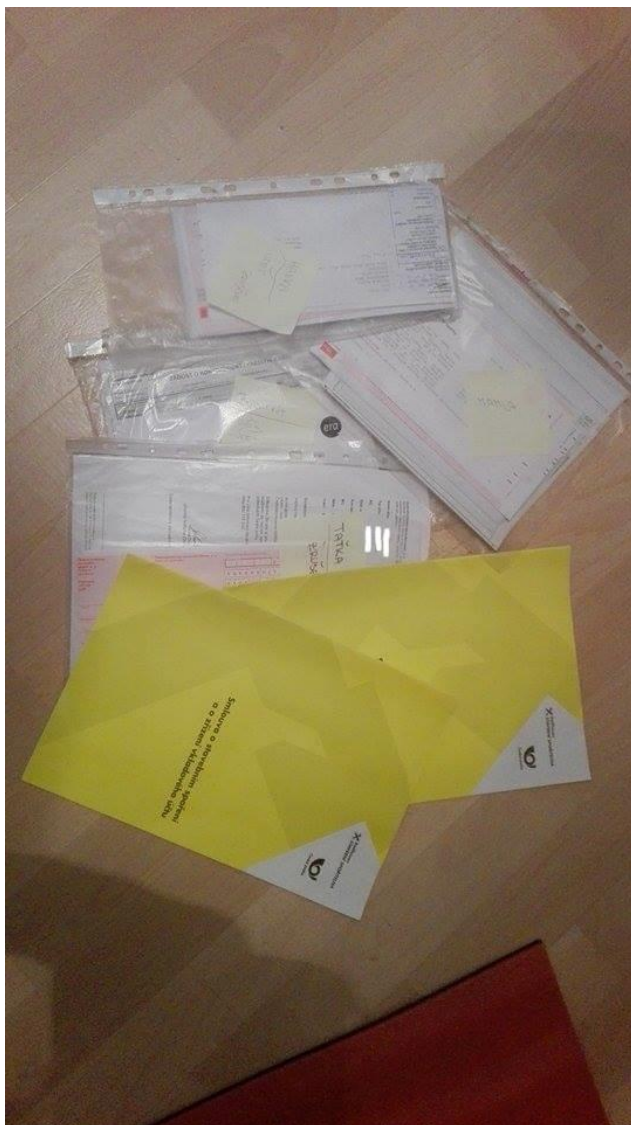
různě střídají zaměstnanci, každý měsíc někdo něco pošle na společný účet, aby bylo z čeho platit zakládání produktů.

Tím pádem upadá kvalita služeb, když se jede jen na kvantitu produktů. Nám bylo řečeno, samozřejmě v uvozovkách, „že je jedno, jestli se ztratí dopis, balík nebo peníze, hlavně ať je splněný plán.“

Na fotce je tak setina mých složek fiktivních produktů, asi tak za jeden, dva měsíce. Fiktivní produkt znamená, že je založený na vlastní jméno nebo na rodinu a hlavně s předpokladem, že se zruší, co nejdřív to půjde.

Kolem zakládání produktů se točilo skoro vše. Když jsem chtěla přestoupit na jinou poštu kvůli bydlišti, bylo mi řečeno, že pokud nezaložím pojistku, tak zavolají mé nastávající vedoucí a řeknou, že jsem neschopná a nic neumím, tak ať mě nebere.

Jsem velice potěšena, že má někdo snahu tohle téma řešit!

Fiktivní produkt znamená, že je založený na vlastní jméno nebo na příbuzné a hlavně s předpokladem, že se zruší, co nejdřív to půjde.

NEPRODANÉ LOSY NEJDOU VRÁTIT, KUPUJEME SI JE PAK SAMI

Od kolegyň vím, že s losy to funguje i tak, že pokud je mají list'andy nafasované formou zálohy, tak pokud některý druh losů končí, dostanou „příkaz“, aby do pokladny odevzdaly peníze za ty končící losy. Nikoho už nezajímá, že se neprodaly. A místo peněz vrátit neprodané losy „neexistuje“. Samozřejmě to všude nebude stejné.

POŠTA JAKO „ŠMEJDI LIGHT“?

Situace na poště by si zasloužila sociologickou studii. Ano, mzda je základ, ale pak jsou další faktory. Člověk si nemůže připadat v práci jako idiot. Pokud nám práce neumožňuje pocit realizace (ted' vynechávám menšinu sadomaso) a pocit, že můžeme být „dobrymi lidmi“ a dělat službu tam, kde to lidi potřebují, ta práce se stává noční můrou.

Pošta má obrovský potenciál být slušnou, konzervativní (v dobrém slova smyslu) společností, zaměstnávající lidi, u kterých je slušnost na prvním místě. Tedy, ne kšeft a vytěžování zákazníka, lhaní, nevyžádaná nabídka, vše směřující k tomu, za každou cenu něco „prodat“. Kdo to nevidí, je hlupák. Je doba, kdy se Vás snaží kdekdo natáhnout, okrást, zatáhnout do průserů, ale pošta to nesmí mít v „náplni práce“. Má potenciál nastavovat pravidla a laťku slušnosti, ale nedělá to, spíš se s poukazem „že to tak dělají všichni“, chce chovat jako „šmejdi light“. Takovou koncepci pošta nepotřebuje. Ani občané.

Kdyby se dnes narovnaly podmínky doručovatelů, co se dá stihnout za placené hodiny, a co ne, znovu by se obsadily přepážky, kde jsou fronty od rána do večera, pošťáci by přestali zakládat produkty na sebe a kupovat si za zákazníky zboží, ukázala by se „nahá pravda“, co je postavené na lži a teroru,

všichni by se divili, v jaké žumpě pošta je. Nebylo by to 700 mil. dotace ročně, ale možná 2 miliardy.

Věřím, že existuje model, který nebude mít velké nároky na státní rozpočet a konečně postaví poštovníctví minimálně na roveň státní službě, tak, aby se člověk nemusel za management pošty stydět a nelitovat let, které věnoval instituci, kde vládnou lidi, kteří necítí, čím by mohla a měla ve skutečnosti pošta být. Být pro obyvatele, být pro lidi, co tam pracují. Totiž, slušnou, férovou a na celý poštovní svět napojenou organizací, která umožňuje lidem svobodu a kontakt.

Karel Kolbaba

ČTYŘHODINOVÉ PŘESČASY A DOMA PAK JEŠTĚ ZADARMO SKLÁDAT LETÁKY

Nastoupila jsem na poštu jako motorizovaný doručovatel a těšila se na práci s lidmi. O tom, co všechno se na poště děje, jsem neměla při nástupu ani tušení, ostatně jako každý nastupující zaměstnanec.

První dny, ačkoliv jsem měla pracovní dobu od 7 do 15 hodin, jsem se domů dostávala v sedm večer. A samozřejmě po práci ještě doma skládat letáky. Všechno zadarmo. Myslela jsem, že je to pouze zajížděním motorizace a že se to časově srovná. Srovnalo. Alespoň někdy jsem se domů dostala ve čtyři hodiny, ke konci měsíce se mi párkrát povedlo jít z práce skutečně na konci pracovní doby. **Věčné připomínky o rozsahu rajonu a přesčasových hodinách, všechno bylo zbytečné.**

Samozřejmě jsem i já měla v osobním plánu prodej produktů. Bohužel i to málo, co byli lidé ochotní si založit aspoň účet, už si přičetla předchozí doručovatelka. Několikrát mi bylo od lidí řečeno, že si radši dojdou do banky či pojišťovny a od ČP by mnohem víc uvítali spíš zlepšení kvality poštovních služeb, aby nemuseli kolikrát čekat na obyčejný balík i 14 dní. Vše se zachraňovalo prodejem losů a jiného sortimentu, což si z většiny

ale každý, včetně mě, musel kupovat sám, aby mu nebylo vyhrožováno finančním postihem a výpovědí. **Doslova se prý nic neděje, pokud se opozdí pošta, ale plán se musí bezpodmínečně splnit. A když se nestíhalo v práci, nutili zaměstnance prodávat i ve svém volném čase.** Sousedům, kamarádům apod.

Čím víc jsem se začala ozývat, tím víc jsem padala v nelibost. Ozývala jsem se častěji a častěji. Ať už se to týkalo vyhrožování kvůli stávce, vyhrožování výpovědí nebo finančním postihem. A bez mého povšimnutí nezůstalo ani nařízení vedoucí o zákazu psaní přesčasů do pracovního výkazu.

Tím, že si nenechám jednání ČP líbit, jsem se znelíbila nadobro. Předložili mi dohodu o ukončení pracovního poměru s tím, že když se mi nelíbí, že se chodí z práce pozdě a nemám placené přesčasy, tak můžu skončit ihned. Dohodu za takových podmínek jsem podepsat odmítla. A bylo mi řečeno, že když nepodepíšu, tak mě do týdne vyhodí na paragraf a už si neškrtnu nikde. Prý můžou vyhodit každého, na koho si ukážou prstem, když se jim zachce. Doslova. Málem jsem pozvracela celou poštu po vyslechnutí této věty. V tomhle nechutném bordelu by zůstal opravdu jenom blázen. Je jedno, zda se doručuje nebo spíš nedoručuje, hlavně že se drží huba a krok. Byly to dva moje nejrychlejší podpisy v životě a nemám s poštou už nic společného a ani nechci.

KDYŽ SE VÁM TO NELÍBÍ, ODEJDETE

Chtěla bych se s vámi podělit o příběh, který mi vyprávěla známá z jednoho menšího města, kde pracovala jako vedoucí pošty.

Ve výplatě měla jednu pohyblivou složku, která jí byla přiznána pouze tehdy, když uzavřela pět smluv na různé nepoštovní produkty. Činila 6 000 Kč. Aby o tyto peníze nepřišla, platila za klienty 200 Kč poplatek, čímž sice přišla o tisíc korun, ale pět tisíc jí zůstalo.

Nechtělo se mi tomu věřit, ale sama jsem na poště pracovala dlouhých 28 let, a když začaly být podmínky neúnosné (neustálý nárůst práce, slučování doručovacích okrsků, neplacené přesčasy a odpověď na stížnosti jediná: „Když se vám to nelíbí, odejděte.“), odešla jsem do předčasného důchodu.

Moc bych si přála, aby se podařilo se současnou neúnosnou situací něco udělat, na poštách pracují většinou ženy a chodí domů, kde je čeká druhá směna, naprosto vyčerpané. Odměnou je jim směšná mzda, která zdaleka nedosahuje na průměrnou.

Věra Soukupová

MANAGEMENT POŠTY SE BOJÍ, ŽE SE DÁME DOHROMADY A PŘESTANEME PRODUKTY NABÍZET

Management pošty se bojí, že by se pár pošťáků a pošťaček dalo dohromady a řekli si, že na sebe nemusí jako ovce nabalovat účty, a nejen to, mohli by se dohodnout, že nebudou nabízet vůbec nic, počínaje třeba internetovým bankovníctvím nabízeným seniorům. („Vždyť si přece můžete vše zařídit po internetu. A kdybyste skončil v nemocnici, rodina vám může spravovat účet přes internet!”)

Každý den se nás vedoucí ptá jako ve školce „Máte produkt?“ A když ne, tak jak to? Nepřál bych vám stát každý den na stupínku jako ten nejhorší. To málokdo vydrží. A když už jsou lidé zahnaní do kouta, navyšují si hypotéky, uzavírají účty na sebe a pak je zase v co nejbližší možné době ruší. Za každý se musí něco zaplatit a něco vložit. Takže i když to ti lidé co nejdřív zruší, tak o nějaké - i když nevelké - peníze stejně přijdou.

Když si vezmete, jak je teď horko, vy pod paží cca 100 letáků, desky s rekomandy, na zádech bágel a máte nabízet třeba hypotéku, tak je to celé tak směšné, že se k tomu nedá nic říct. Vždyť i ti hoši, co tohle dělají po ulicích, mají alespoň saka.

KOLIK JSTE PRODALA PRODUKTŮ? JAK MŮŽETE NEVĚDĚT? POJĎTE NA HODINOVÝ POHOVOR!

Dělal jsem loňské léto brigádu na poště jako doručovatel v menším městě. Jednou za čas tam přijížděla vedoucí poštovního depa, aby místní doručovatele seřvala, že prodávají málo finančních produktů. **Například přijela v sedm ráno a deset minut v kuse řvala, že naše dodejna prodává málo produktů a je šestá nejhorší v kraji. Pak začala jmenovitě vyvolávat a rozjíždět hejty ve stylu „Nováková! Kolik jste tento měsíc prodala produktů? Vy nevíte?! Jak můžete nevědět? To já se o výsledky své práce zajímám!“**

Přičemž následující dny přijížděla každé ráno a měla osobní pohovory s každým doručovatelem (nám brigádníkům se to vyhnulo, protože brigádníci neprodávají produkty) a dávala jim testy. **Zabralo to mnohdy celou hodinu, takže doručovatelé, kteří byli ráno na tomto pohovoru, začali pozdě s doručováním a kvůli tomu doručovali zásilky později.** Rovněž naplánovala povinné školení na pátek 16 hodin pro všechny doručovatele o tom, jak se mají prodávat produkty. Také vyhrožovala, že od příštího léta zruší brigádníky a místo toho bude spojovat rajony (tedy zvětšit oblast doručování pro každého pošťáka).

Poštovní doručovatelé u nás si rovněž kupovali losy sami od sebe ze svých peněz, protože to pro ně bylo výhodnější, než si nechat strhnout plat za prodej málo losů. Kamarád, který měl brigádu poštovního doručovatele v létě 2014 ve stejném kraji, měl s touto vedoucí podobné zkušenosti. Vyprávěl, že takto řvala na doručovatele od sedmi ráno celou hodinu tak třikrát do měsíce a všichni se jí báli. Poté rovněž následovaly osobní pohovory. **Prý jim často strhávala peníze a vyhrožovala jim vyhozením.** Jeho kolegyně, která chodila nejhorší rajon, kvůli této vedoucí několikrát brečela, protože ta ni šíleně řvala, že kromě dvou plných vozíků pošty a 200 rekomand denně neprodává dost losů.

KDO SE VZEPŘEL, TOHO PŘESUNULI NA POŠTU DÁL OD JEHO BYDLIŠTĚ

Dlouho jsem přemýšlela, jestli mám vůbec psát o něčem z toho, co se na poštách děje. Nevěřím totiž, že se v dnešní době může něco změnit. Nechci ale ani přihlížet a nepokusit se alespoň o něco.

Vše, co jsem si na webu Pošťák není pojišťovák přečetla, je pravda, u nás na poště se děje to samé. Nátlak a rivalita je šílená. Byla jsem na poště, kde jsem se nemohla ani napít, protože jsem měla neustále fronty. **Kolegyně to psychicky nezvládla a zkolabovala, já už byla taky úplně vyřízená.** Domů jsem chodila našťvaná a šíleně unavená, na zákazníky jsem byla protivná, jenže nejhorší bylo, že jsem si vše uvědomovala a hrozně mi to vadilo. **Kontrola k nám na nabízení produktů chodila stále častěji, protože při tolika klientech už jsme neměly sílu ani nabízet. Když už jsem se snažila nějaký produkt nabídnout, jen nás sjela, že to děláme špatně.** Při takovém hlídání za zády jsem měla na konci směny většinou nějaké manko, které jsem musela samozřejmě zaplatit.

Rozhodla jsem se dát výpověď, ale pošta, na které jsem pracovala, byla vyhlášena jako nejhorší a nikdo tam nechtěl.

Jelikož neměli náhradu, nechtěli mě pustit. Poštovní práci jsem milovala a bavila mě. Jenže rok od roku to bylo horší. Kdo se vzepřel, toho přesunuli na poštu dál od jeho bydliště. Zakládat fiktivně účty a jiné produkty jsem odmítala, proto i výhrůžky byly čím dál horší.

Ostatní kolegyně zakládaly účty fiktivně, peníze se z účtů na účet přeposílaly, jen aby byl účet na určitou dobu aktivní. Jenže ani to nestačilo, **když už se něco podařilo založit i někomu zvenčí, tak příští plán se opět o něco zvedl.** Takže čím jste se víc snažili, tím se plán víc navyšoval, ať už v prodeji zboží nebo produktů.

Ted' už jsem na jiné poště, nátlak zůstal, ale aspoň tam nejsou tak šílené fronty a můžu být na zákazníky alespoň milá. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Kdybych tu práci neměla ráda, už tam dávno nejsem.

POŠŤÁCKÁ AUTA BYLA V KATASTROFÁLNÍM STAVU. PŘESČASY JSME MĚLI ZAKÁZÁNO ZAPISOVAT.

Pracovala jsem pro poštu necelé dva roky na pozici motorizovaného doručovatele. **Nezvladatelný rozsah rajonu a neplacené přesčasové hodiny, které jsme měli zakázané psát do výkazu práce, byly na denním pořádku.** Byla jsem pravidelně svědkyní toho, jak **zaměstnanci chodili domů denně po dvanáctihodinových směnách psychicky a fyzicky úplně vyčerpaní.** Bezpečnost práce na naší pozici byla navíc téměř nulová.

Služební auta jsou v naprosto nepřijatelném stavu, a to dokonce i co se týče brzd některých vozidel. Električka na každém druhém autě funguje také zřejmě podle nálady.auta jsou samozřejmě bez klimatizace. Při nemožnosti stažení elektrických okének dosahovala teplota uvnitř auta dvojnásobných hodnot ve srovnání s venkovní, **takže řidič se často ocital na hranici kolapsu. Ze strany České pošty opět totální nezájem.** Vše zamluveno měsíčním paušálem na ochranné nápoje ve výši cca 40 Kč. To jen dokládá, jakým způsobem se vedení pošty ke svým zaměstnancům chová.

MANAGEMENT JE ZA FLUKTUACI RÁD, KAŽDÝ NOVÝ ZAMĚSTNANEC SI ZALOŽÍ BANKOVNÍ ÚČET ERA

Nikdy dříve, když jsem ještě stála na druhé straně přepážky na pozici zákazníka, jsem si neuvědomila, jak náročná práce pracovníka přepážky je. Situace je o to těžší, že v současné době je zaměstnanců málo, takže na nějaké zacvičení není moc času. Nadřízený tlačí na to, aby si nový zaměstnanec co nejdříve sedl sám za přepážku a pracoval již zcela samostatně. Já osobně jsem se zacvičovala zhruba týden. Probíhalo to tak, že jsem byla přidělena ke kolegyni, která mě měla zaškolit. Čtyři dny jsem se dívala na kolegyni, jak pracuje. Vysvětlovala mi jednotlivé poštovní operace, které právě prováděla apod. Další tři dny jsem pod dohledem této kolegyně obsluhovala zákazníky sama. A po této době jsem již začala pracovat samostatně.

Je jasné, že jsem tehdy ještě spoustu věcí neznala, dodneška existují poštovní služby, u kterých si nejsem jistá, jak je provést. Naštěstí mám skvělé kolegy - pracovníky přepážek, kteří vždy ochotně poradí a pomůžou. Vlastně zadarmo a na úkor své práce a času dělají práci, kterou by měl dělat management. I když v současné době se v tomto ohledu možná blýská na lepší časy, jelikož byl spuštěn pilotní projekt tzv. zkušebních přepážek, kde budou zacvičováni nově příchozí zaměstnanci. V době mého nástupu však byl můj pocit spíše takový, že nadřízeným je v podstatě jedno, že začínáte samostatně pracovat na přepážce

ještě v době, kdy spoustu věcí neumíte a neznáte. Jedním z důvodů je asi to, že máte hned od začátku hmotnou zodpovědnost. Každou chybu, kterou uděláte, si zaplatíte ze svého. Poštu jako takovou to nic nestojí. Takže se vlastně učíte za „pochodu“ cestou pokus omyl.

Jak se také ukazuje, nikoho z vedení zas tak nezajímá, jak rychle a dobře se nový zaměstnanec ohledně poskytování poštovních služeb na přepážce zapracoval, jak se chová k zákazníkům, ale **alfou a omegou všeho je prodej produktů. Těch pošta nabízí desítky. Pracovníci jsou neustále kontrolováni, kolik toho za daný den prodali. Také jsou tajně odposloucháváni, zda každého zákazníka osloví a něco mu nabídnou. Ale i když se zaměstnanci podaří něco prodat, stejně není pochválen. Protože když prodá los, tak je upozorněn na to, že neprodal sportku. Když se mu podaří prodat tiket sportky, zase je poukázáno na to, že neprodal telefonní kartu, vůni do auta, pero či dopisní papír apod. Ale úplně nejdůležitější je z pohledu nadřízených prodej bankovních produktů, různých účtů, kreditek, pojištění atd. Kvůli tomu po zaměstnancích šlapou nejvíce, vyhrožují snížením výplaty, pokud se jim tyto produkty nedaří prodávat. Takže někteří zaměstnanci si opravdu nějaký produkt raději koupí pro sebe, nebo někoho z rodiny, i když to nepotřebují, jen proto, aby měli klid. Někteří pak tento nátlak nedokáží dlouhodobě snášet a raději poštu opustí.**

Já osobně se domnívám, že fluktuace lidí spíše než management trápí ty řadové pracovníky, kteří na poště zůstávají, jelikož mají kvůli nedostatku zaměstnanců delší a častější směny, každý měsíc mají přesčasové hodiny, které však do 10 hodin za měsíc nejsou propláceny. A také musí někoho nového neustále zacvičovat a radit mu.

Nikoho nezajímá, že tito zaměstnanci kromě své „poštácké“ práce, kvůli které by za přepážkou hlavně měli být a kvůli které na poštu lidé chodí, dělají za jeden, nijak velký, plat a bez nějakého odborného proškolení i obchodní zástupce celé řadě dalších firem. A to v podmínkách, které nejsou ideální. Nevím, jak na jiných pobočkách, ale na té naší je za přepážkami velmi špatné odvětrání. Nemáme nainstalovány klimatizaci, takže je tam v letních měsících opravdu dusno a nedýchatelné. Hodně lidem se z toho dělá špatně, zvláště když mají směnu, která trvá třeba deset hodin. Nadřízení o tom vědí, ale nikdo s tím nic nedělá. Nemají snahu ani zakoupit na vlastní náklady obyčejné větráky. Z toho je vidět, jaký je jejich skutečný zájem/nezájem o jejich vlastní zaměstnance, i když v propagačních materiálech říkají, jak jsou zaměstnanci přepážek a doručovatelé pro ně důležití, protože mají přímý kontakt s klienty, a tím tedy záleží hlavně na nich, jaký obraz si veřejnost o České poště utvoří.

Přitom ze svého okolí vím, že kolegové, kteří tuto práci vykonávají, ji dělají rádi, baví je a určitě by tolik lidí z tohoto zaměstnání neodcházelo, kdyby byl přístup managementu jiný, kdyby se soustředil více na podporu svých zaměstnanců, ne na jejich zbytečné „buzerování“ a postihy, a kdyby se snažil inovovat, zkvalitnit a zrychlit služby, které veřejnost od České pošty čeká - tedy poštovní služby. Nedělat z poboček kiosky, kde se dá koupit vše, a ze svých zaměstnanců šašky, kteří jsou tím, že každému zákazníkovi něco nutí, lidem k smíchu nebo je litují. A prestiž České pošty a povolání poštáka tak v očích veřejnosti klesá, což je škoda, protože dříve je lidé měli rádi. O tomto povolání psal s láskou i pan Karel Čapek.